

Жално, мидно плаче и си люто кълне:
Даво даде Господъ дараджи да паднатъ,
Вжжа да се скжсатъ, Йонко живъ да остане.

Стефанова майка презъ прозорци гледа,
Черни коси кжса и се Богу моли:
Даво даде Господъ чума да си дойде,
Чума да си дойде, поганця да измори.
А вий, млади, станете, Валкана хванете,
Съ турци да се бийте, свобода да дойде...

II.

Моми, млади булки, и вий, стари бабички,
Въ черно се забрадете, Ангела¹⁾ жалейте,
Ангела жалейте и Стефана Пешевъ.
Ахъ, ви, гори и полета, и високи балкани,
Жално заплачете, Цанка вий жалейте.
Цанка Дюзтабана и Йонка Карагйова.

Тъзи пѣсни дълго време сж се пѣли изъ кжщитѣ, по тлъки и седенки, по лозата и вивята, както отъ млади, така и отъ стари; будили сж тѣхнитѣ патриотически чувства и сж съхранявали въ душата имъ пресенъ спомена за оная тжжна и последна епоха на политическото ни робство. За съжаление, обаче, днесъ горнитѣ пѣсни сж почти изчезнали отъ паметта на народа и ние трѣбваше да употребимъ доста трудъ и време, до като ги намѣримъ и предадемъ въ настоящата брошура.

За увѣковечаване паметта на мжченически загиналитѣ борци за отечествената ни свобода презъ 1876 г., начело съ Пешева и Карагйозова отъ една страна и, отъ друга — за наизидание на грядущитѣ поколения, които отъ смъртта на поменатитѣ герои трѣбва да черпятъ поука и куражъ за беззаветно и доблестно служене на народа си, презъ 1894 г. признателното потомство въ лицето на севлиеиското Опълченско Д-ство „Левъ“ издигна въ площада срѣдъ града, гдето презъ м. ювий 1876 г. сж били увиснали труповетѣ на каванитѣ герои, не особено голѣмъ, но великолепенъ паметникъ, който е сжщевременно и най добрата украса на града²⁾

¹⁾ Каса се за Ангелъ Кънчевъ, който на 5 мартъ 1872 г. се е самоубилъ въ Русе.

²⁾ Поменатиятъ паметникъ е издигнатъ съ волни пежертвования, събрани отъ Севлиеиския, Ловченския, Плевенския и Търновския окржзи. Основата колоната му сж каменни и сж изработени отъ италианеца Д-е Бонъ Аполонъ, а сатуята, която е бронзова, е излѣна въ виенската фабрика на R. P. Wagner.